

”LOTTA PÅ ROSSÖ” OCH ”HAGAPOJKARNA”

Text: Rita Eliason

Foto: Håkan Vikstål

Lördagen den 12 augusti satte en fullknökad buss av SPF-vänner iväg mot Orust och Stala Bygdegård. Vi skulle åka och lyssna på någon ”Lotta” som sjunger bra.

Inga-Lill hade någon vecka tidigare frågat mig om jag skulle med.

- Nej, sa jag. Jag vet inte vem den här ”Lotta” är...

- Men hon är jättebra! Hon sjunger på mål, sa Inga-Lill.

- Ja, då ska jag med, svarade jag.

Och så blev det. Det var min premiärresa som pensionär. Det är ju helt underbart att sitta i en buss och bara glo ut genom fönstret, koppla av och lyssna på ”tjötet” från dom andra och så ”tjöta” lite själv.

Ryggsäcken var full av allting. Kaffe, smörgås, regnkappa, paraply, sockor, vatten, varm tröja och förväntningar.

Det var en stekhet dag i Kville, när vi steg på bussen men dom hade lovat regn på Orust. Men så länge vi satt på bussen var det klarblå himmel och regnfritt. Det här ska nog gå bra tänkte jag.

År 2019 hade SPF-Kvillebygden varit och lyssnat på ”Lotta” hemma hos henne på Rossö men nu hade hon ordnat en loge för att det eventuellt skulle bli regn. Det tyckte jag var omtänksamt. Vi skulle ha med oss egna stolar. Det var inget besvär och busschauffören lastade in alla stolar så snällt i bussen så man slapp få ryggsrott.

När vi kom fram till Varekil och Stala Bygdegård var det fortfarande strålande sommarväder och vi möttes av hejdlöst medryckande dragspelsmusik när vi anlände till logen. Jag började nu naturligtvis svansa runt med kroppen (kan ju inte låta bli). Vi kom 1,5 timme innan konserten skulle börja så ”bandet” satt och övade. Det var släkt till släkt med den ena och den andra, föräldrar, bröder, syskon och kusiner, vilket jag inte har ”grett” ut ännu - rena släktträffen som skulle vara komband till ”Lotta” visade det sig. Och jag blev överlycklig och glatt överraskad. Det var inte bara en ”Lotta” som skulle stå med en gitarr och sjunga på mål (fast det hade också varit fullt tillräckligt) utan det var fullt pådrag av toner och rytmer när vi anlände. Jag gick ju direkt in och hittade mig en plats och satt och lyssnade.

Min själ fick vingar och mitt hjärta blev glatt och livet lekte. Vilken musik! Det var äldre erfarna män (bröder) som spelade dragspel och munspel, en yngre man som spelade bas och så de två kusinerna i "Hagapojkarna" som spelar durspel som övade. Herre min ge vad det här ska bli underbart tänkte jag. Och det blev det.

Efter en stund fick jag syn på en söt och rask "dama" i grön skjorta och vita jeans.

- Är det du som är "Lotta", fråga jag.

- Ja, svarade "Lotta".

Bra, tänkte jag, Nu har jag allting under kontroll. Nu är det bara att vänta till allting ska börja. Det passade bra att ta sin fika nu när vi ändå satt och väntade. Det gjorde alla i gänget. Några tog med sig sina egna stolar och satt ute i det fina vädret. Några, liksom jag själv, intog logen med en gång (förmodligen för att fortsätta att ha bra plats under konserten). "Man får inte va dum!"

Och så började "Lotta" och herrarna äntligen! Och jag började med en gång få tårar i ögonen av Lottas texter (och musik). Vilken tjej!

Jag sände en tacksam tanke till Inga-Lill, att hon fått med mig på den här resan och då hade det knappt börjat...

Den ena låten efter den andra var bra och bättre och enastående. Stämningen var på topp i logen och utanför, för alla fick inte plats. Kanske de flesta från Orust var där. Min granne var från Tjörn och det var hon som berättade om vem som var bror med vem och att pappan till de flesta som också varit musiker hade tagit sig dit men inte själv orkade spela p.g.a. ålder. Alla vara så pratsamma och vänliga. Hela logen kändes som en stor gemenskap. Vilken tillställning! Om man kan ha det så här som pensionär, tänkte jag, så är det mer än OK.

Jag tappade bort tiden, det var som om den stannade och jag vet inte hur länge Lotta höll på innan det blev paus men jag tror hon sjöng 1 timma (kanske 45 min). Jag var som sagt helt "å banan" av lycka. Sedan blev det som sagt paus och toabesök. Jag pratade med en hund som hette Sanne, en labrador med mycket vackra ögon och underbar brun täckning. Pausen var mycket lång! När konserten äntligen fortsatte dök kusinerna i "Hagapojkarna" upp. Dom hade jag ju hört förut då dom var med på ett månadsmöte på SPF-Kvillebygden för ett tag sedan så dom visste jag ju var helt "outstanding" vad gäller musicerande.

Det blev ett fyrverkeri av avslutning med hela gänget (8 st) spelande och sjungande. Och så slutar Lotta med Wiehes; "Den jag kunde va" -låten som han skrev under Afzelius sjukdom och som han hann spela upp för honom och fick godkänt för. Affe gick bort 1999, alldeles för tidigt och saknas mig något oerhört. Att då få höra Lotta sjunga denna sång gjorde att jag återigen började gråta. Jag kan bara säga; Missa inte att följa med nästa år till "Lotta på Rossö"!